

tie in São Paulo die alle voorbereidingen voor mijn reis had getroffen. ABIAH-OASIS is een christelijke organisatie met sociale en educatieve programma's voor de allerarmsten. Ik arriveerde midden in de schoolvakantie, maar alleen voor mij hadden ze alle leerlingen en leerkrachten een dagje laten terugkomen. Ik werd ontvangen als een staatshoofd. "Waarom?", vroeg ik mijn gastheren. "Omdat de Heer ons in een visioen heeft laten zien dat u een belangrijke bediening van God krijgt in São Paulo", was het verbazingwekkende antwoord.

Nu had ik een paar jaar eerder in mijn kerk ook al zoiets meegemaakt. Een gastspreker die mij helemaal niet kende, ontving een woord van de Heer waarin hij zei dat er een kunstenaar onder de aanwezigen was die een schilderij zou maken waardoor honderden mensen tot geloof zouden komen. Ik reageerde op dezelfde manier als toen: "Lieve mensen, dat is allemaal mooi, maar ik heb zelf dat visioen niet ontvangen. En dus zal ik wel zien of het uitkomt of niet. Ik ga gewoon door met waar ik mee bezig ben."

Onder de indruk

Tijdens die eerste reis naar Brazilië raakte ik diep onder de indruk van alle dramatische verhalen die ik hoorde, en de ellende die ik te zien kreeg. De laatste dag van mijn bezoek kwam ik in een piepklein hutje waar ik een meisje zag van negen jaar dat er verschrikkelijk aan toe was. Dit kind had maandenlang opgesloten gezeten in een hok waar je nog geen varken in zou willen doen. Toen brak er iets in mij heel diep van binnen: in een flits liet God mij zien wat de rest van mijn leven mijn werk zou zijn. Alle talenten die ik had - niet alleen het schilderen, maar ook mijn talenten om te schrijven, te filmen en te fotograferen - zou ik moeten inzetten om de brug te slaan tussen deze kinderen en de kinderen in Europa. Het gebeurde in een fractie van een seconde, maar 't was zo indringend dat ik vanaf dat moment zeker wist wat God van mij vroeg. Toen kon ik tegen de mensen van ABIAH-OASIS zeggen: "God heeft het nu ook aan mij laten zien wat Hij van me vraagt." De volgende dag ben ik op het vliegtuig naar Nederland gestapt en thuis zei ik tegen Dominique, mijn vrouw: "Ik weet niet wat jij denkt, maar ik ga alles verkopen wat ik heb, ik houd op

met betaalde schilder opdrachten, en zoek wel een manier om mijn geld te verdienen, want ik houd er niet van om mijn hand op te houden. Maar ik ga al mijn talenten inzetten voor deze kinderen." Ik had verwacht dat ze zou zeggen: "Rust nou eerst eens even uit na die lange vliegreis, dan praten we morgen verder", maar Dominique zei: "Amen."

Ze vertelde mij dat er juist die week een gebedsweek was geweest in de gemeente. Daar was al gezegd dat ik totaal veranderd zou terugkomen. In mijn e-mails had ze het verhaal gelezen van het meisje dat maandenlang opgesloten had gezeten. Ik had er een foto bij gedaan. En op dat moment had Dominique begrepen dat haar leven met het lot van dit soort kinderen verbonden was. Ze was ervan overtuigd dat er iets moest worden gedaan aan de misstanden waarin deze kinderen moeten leven.'

My home was my castle

'Maar nu de daad nog bij het woord voegen. We hadden een heel mooi huis met een prachtig uitzicht op de haven. Ik was ook zo iemand van my home is my castle. Nu ben ik die manier van denken helemaal kwijt. Als het maar droog en warm in huis is, dan is het genoeg. Een huis is een plek om te wonen en meer niet. In 2001 hebben we de knoop doorgehakt. We hebben alles verkocht en sindsdien wonen we boven een winkelcentrum. Als je me vijf jaar geleden had gevraagd: ben je een materialist, dan had ik dat met stelligheid ontkend. Nu weet ik dat ik ontzettend vast zat aan mijn eigendommen. Ik had een mooie zeilboot en droomde ervan de wereld over te zwerven. Maar al die spullen zeggen me niets meer.'

Een baan

'Wonderlijk genoeg kreeg ik binnen twee weken een baan in het onderwijs als leraar Frans. Ik had ooit een onderwijsakte gehaald, maar had dertig jaar niet meer voor de klas gestaan. Nu kunnen we ervan rondkomen en al het andere gaat naar de kinderen in Brazilië. We hebben de stichting Children Asking (vragende kinderen) opgericht, genoemd naar het schilderij dat ik voor UNESCO heb gemaakt. Dit schilderij maakte onderdeel uit van de expositie die in 2004 werd georganiseerd tijdens



'de week voor het recht op onderwijs aan allen'. Met Children Asking willen we een brug slaan tussen de kinderen in Brazilië, die niets hebben, en de kinderen in Nederland, die het zo goed hebben. Inmiddels zijn we een paar jaar verder en het werk heeft echt wortel geschoten.'

Gebed

'Het is zo mooi hoe God dingen op hun plaats laat vallen. Ik ben bijvoorbeeld iemand die heel veel waarde hecht aan het gebed. Als het even kan, probeer ik de bidstonden in onze gemeente te bezoeken. Tijdens mijn tweede reis naar São Paulo liet God me opnieuw zien hoe belangrijk bidden is. Ik kwam er tijdens de afsluiting van een tweejarige schoolperiode voor kinderen uit de favela's (sloppenwijken). Er was een grote circustent opgezet en

- Een tienermoeder met haar kindje voor de deur van haar bouwvallige eenkamerwoning.
- Foto linker pagina: Kinderen van Vila Any genieten van een middag waarop ze van alles leren, inclusief de verhalen uit de Bijbel.
- Alle foto's: Eric Visser.